

sem gondolja őket, az ember önmagát kiáltja ki Istennek és a Világ közepének, s azt mondja, nem kell Isten, nem létezik. [...] A vaskori ember hazug, nem ismeri az Igazságot, becsapja önmagát és másokat is. A vaskori ember nincs tekintettel embertársára, csak önmaga boldogulása érdekli, a vaskorban a jóslatok szerint megszűnnek a közösségek. Az embereket végtelen bizalmatlanság keríti hatalmába, mindenki félni fog az embertársától, mindenki gyilkost fog sejtetni a vele szembe jövőtől, az ember elfelejt bízni, elfelejt szeretni [...] Az összes jóslat szerint: A vaskori ember – pontosan ezek miatt – végtelenül boldogtalan és beteg. [...] A szakák (turano-szkiták) ébrednek fel elsőként, ahogy évezredekkel ez előtt is ők vitték a világosságot! Elsőnek a szakák népe tér magához, utána a többi.” Ezzel kapcsolatban Szent Máté apostol világosan kijelöli a cselekvés követendő irányát: „Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek!” (Mt. 6, 33)

Nyilasi Tibor: Szógyéni Makarena (pasztell)

Héregi Eszter

A nyúl dala

Szélről kürt harsant, s remegve
Iramodtam a rengetegbe.
Majd elkanyarodtam csaholást hallva
Akkor előttem üvölt a farka.
Vissza hát! Rohantam inszakadásig.
Elmaradtak már üldözőim.

Hja! Hasznos, bár szégyen a futás!

Ám kitátva véres pofáját
Egy rút farkas sebtiben megzabált.

A vers

A vers úgy született, hogy jött magától
A költő ihletet kapott a magánytól

A hajlékony szavak sorra engedelmesen
Guggolnak, s feszülnek újra
Egy intésemre kész a sor
És sorra sor – a gondolat pőrére vetkezteti
a dolgokat.

Mutatósra kerekítem a gondokat.

Itt most

Itt a nyugalom hömpölyög szélesen
Komoly derű
Színére változik a világ, színére változik a
virág
Orromban illata

A csend sem riaszt már - rámborul
És kell ez a fegyelem,
Hogy kordában tartsa zaklatott szívem.

Hajnal

Halványul a hold, az utolsó csillag elalél,
És keletről feltündököl a fény,
a fény,
a fény.